

Све је за човека и све ће проћи – знам, био сам, видео, плакао, певао...и све је прошло.

Можда бих већ клонуо духом да нисам ту зору 18. марта 2004. дочекао у Великој Хочи?

Да се нисмо читаву вечност пробијали кроз ноћ а нигде ноћи од спаљених српких села...

Писао сам већ о тој ноћи када смо сваком пламену знали име...

Ћутиш и побрајаш у себи села и засеоке, поздравиш огањ а он ти отпоздравља: “Бог ти помогао, Србине, брате!”

Све је горело, звери су дивљале у крвавом пиру, а
Хоча је певала!

Велика Хоча већа него икада.

Дивна, далека, већа на небу неголи на овој шари земаљској...пева!

Стрчали пламенови до ње, до руба села, до оних мирисних винограда, лижу калемове бодљикаве жице око распете Хоче, а Хоча- пева!

Сабрало се Србље у порти цркве, крај оца Миленка.

Засела деца небу у крило, живи се стисли уз васкрсле, налактили се на дуд затрављени манастири, пали звоници, олтари приставили трпезе, гостоприме најлепше анђелице кришом утекле с икона да стану пред намернике...

Само смо поседали на траву и наставили песму где је пренусмо: “Удаде се, Јагодо...”

Певаш, врштиш, плачеш, певаш, певаш, певаш...ако где песма занемоћа прихватиш је под руку и наставиш.

Никада до тад нисам чуо такву песму!

Није до песме, до Србина је!

Звери ношене огњем кидишу а Србин- пева!

Онолицка Хоча а велика, највећа, најлепша!

Није до села, до Бога и Србина је!

Бог и Србин певају!

Рекох, можда бих и клонуо данас да зоре не зоре тим 18. мартом 2004.

Да не зоре толиким зорама на Косову и Метохији кад је горела земља а Србин се дохватио облака и- пева!

Мало је, премало мирних и ведрих зора бивало за Србина на заветној светињи, али вазда је- певао!

Што ми данас живимо није ни делић дела што Србин живи на Косову и Метохији и- пева!

Вазда, неугасно, неустрашно, непокорно...пева!

Није до песме, до Србина је, светиње!

До Србина је да се данас, више него икада, моли и заклиње у заветну светињу, јер светиња је у јадима највећим певала за нас!

Да нисам био, плакао, смејао се, певао...па и да поклекнем, али како кад није до песме- до Србина је, до светиње, до онога кад знаш да ће све проћи јер вечан си тамо где се векови налакте на дуд, где си проходао а да ни закорачио ниси, где ти прадедови заветују песму за праунучад, где се у икони огледаш, где те вазда има и кад ти себе зафали...

Што сада живиш Србине- Србин вазда живи на Косову и Метохији и- пева!

Није до песме, до Бога и Србина је!

(Два у један)